

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

Оскільки людині впродовж всього життя доводиться навчатися, то ключовим фактором постійного і безперервного навчання є розуміння можливостей ІКТ. Використання ІКТ в навчанні надає студентам, курсантам, слухачам прямий доступ до навчальних матеріалів та надає можливості будувати свої знання організовано і доступно. Це дає можливість студентам взяти під контроль і персоналізувати їх навчання.

В системі освіти в США на всіх рівнях застосовуються можливості Інтернет-технологій для вимірювання знань студентів, що надає можливість використовувати дані оцінки для безперервного вдосконалення процесу навчання.

Велика Британія належить до тієї невеликої групи європейських країн, де на законодавчому рівні прийнято стандарти використання інформаційних технологій у викладанні різних предметів. Велика Британія нині має самі деталізовані стандарти серед країн Європи.

Адже, завдяки інформаційним технологіям, заснованим Відкритим Університетом:

- створено ефективні міжінститутські бази знань із забезпечення якості, створюючи певним чином «конструкцію, що забезпечує організаційне навчання та розповсюдження позитивного досвіду» [2];

- запроваджено і вдосконалено новітні форми і засоби як підготовки так і професійного росту;

- створено окремі навчальні дистанційні спеціальні програми курсів та проектів, зокрема, онлайн чи електронні курси для різних верств бажаючих здобути освіту;

- здійснено фундаментальні досягнення в таких областях, як освітні методика, інформаційні технології;

- здійснено перехід в освіті від використання окремих методик до комплексних навчальних технологій, до широкого застосування розподілу праці, системного та мережевого підходів, що забезпечило високу якість при масовому наданні послуг.

Отже, у багатьох країнах світу комп'ютерні технології навчання використовуються десятки років, і набутий ними досвід дає можливість не тільки з різних точок зору оцінити їхні позитивні якості, а й виявити негативні, а також супутні проблеми та ефекти. Отже, вивчення досвіду інших країн може бути корисним для визначення стратегії використання засобів інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) в освітній галузі, оскільки комп'ютеризація процесу навчання має і певні негативні наслідки.

Перспективи подальшого дослідження полягають у вивченні можливості використання в Україні досвіду підготовки майбутнього фахівця з охоронної діяльності, напрацьованого у інших країнах.

Література

1. Кіщенко Ю. В. Формування професійної майстерності вчителя в системі педагогічної освіти Англії та Уельсу: Монографія / Юлія Володимирівна Кіщенко. – Херсон: ХДУ, 2004. – 172 с.

2. Пуховська Л. П. Перспективи формування світового освітнього простору в XXI столітті / Людмила Прокопівна Пуховська // Вісник Житомирського педагогічного університету. Педагогічні науки. – 2003. – Випуск 13. – С.16-18

3. Саргсян А. Л. Реформування системи вищої освіти Великобританії в кінці ХХ на початку ХХІ століття: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / Асмик Людвигівна Саргсян. – Луганськ, 2009. – 22 с.

АКАДЕМІЧНА КУЛЬТУРА У ВИЩІЙ ОСВІТІ УКРАЇНИ

Стрига Е. В.

Університет Ушинського, Україна

Розвиток глобалізації прискорив інтеграційні процеси не тільки економічного, політичного, соціального, але й освітнього характеру в Україні. Мається на увазі, що такий процес породжує всесвітній єдиний уніфікований освітній простір на основі стандартизації, багатомовності, толерантності, мобільності. Наша країна стала активним учасником Болонського процесу для посилення державних позицій на міжнародному ринку освітніх послуг, щоб бути більш привабливою для іноземних громадян, залучення іноземних інвестицій, підвищення конкурентоспроможності національних університетів. Під час таких суттєвих зрушень та перетворень у викладачів вишів виникає потреба в підвищенні рівня загальної та професійної культури, зокрема демонструвати високий рівень академічної культури.

Глобалізаційно-інтеграційні виклики з одного боку та розвиток спеціально-професійних якостей, просунення власних інтелектуальних продуктів на освітньому ринку з іншого боку

змушують професорсько-викладацький склад ще більш серйозніше зважати на академічну культуру в освітньому просторі. Чому саме академічна культура суб'єктів вищої освіти потребує тієї належної уваги, про яку постійно йдеться на у засобах масової інформації, в Інтернет-джерелах, інтерв'ю експертів?

Відповідь не буде простою, оскільки академічна культура існує з тих часів, коли з'явилися перші університети в класичному розумінні цього поняття. В нашому дослідженні ми розглядаємо академічну культуру як етичний механізм регуляції управління університетом в умовах його автономії та комплексним переосмисленням поняття «університет», його ролі в сучасному суспільстві, повернення довіри громадськості до нього, як соціального інституту, місця зародження науки, *alma mater* в істинно-первинному сенсі цього слова.

Інституційна криза, хабарництво, корупція, протекціонізм, плагіат породжують скепсис щодо світового рейтингового рівня вітчизняних університетів. Вихід з окресленого тривалого занепаду починається з усвідомлення відповідальності за наслідки таких дій, поваги до закону та готовності його виконувати [2].

Чітко сформованого визначення «академічної культури» в енциклопедичних та довідкових джерелах важко знайти. І це є зрозумілим через її ємність та моральність. Проаналізовані інформаційні та наукові матеріали вказують на багатовекторне розуміння цього поняття і це надає можливість навести його складові. Серед них основні такі: академічна порядність; академічна чесність; академічна добросовісність [1]; інформаційна культура, інноваційність, комунікативна культура, корпоративна культура, фінансова культура, організаційна культура [2].

Звісно, що перелічені складові не є універсальними і єдиними в своєму роді і кожне з них доповнює зміст означеного поняття. Всі складові повинні бути розвиненими у викладачів вишів. Але початок цього розвитку повинен будуватися на чесному та порядному ставленні до власних професійних дій та обов'язків: неупереджено навчати та викладати, виховувати, керувати навчальною діяльністю; поважливо ставитись до колег і студентів, бути об'єктивним, справедливим, а не поблажливим; використовуючи наукові набуток інших дослідників, не присвоювати їх результати, не фальсифікувати отримані дані досліджень, не надавати неправдивої інформації щодо власної професійно-наукової діяльності, не надавати та не отримувати різні види винагород матеріального та нематеріального характеру і т. ін.

В рамках нашого дослідження зважатиме на ключове місце академічної добросовісності в структурі академічної культури. На даний момент існує багато міжнародних проектів, які разом із вітчизняними університетами запроваджують різноманітні заходи, лекції, обговорювання задля її розвитку у викладачів та студентів.

Так, одним із проектів програм американських рад є проект сприяння академічній добросовісності в Україні (SAIUP). Його розпочинають Американські ради з освіти за участі Міністерства освіти і науки України та за підтримки Посольства Сполучених Штатів, він має охопити 10 українських університетів для різних регіонів і з різними характеристиками [4].

«В рамках Проекту сприяння академічній добросовісності в Україні студенти, викладачі та персонал ВНЗ отримують практичні знання та навички про основні принципи поняття «Академічна добросовісність», а також план дій по впровадженню цих принципів в своєму ВНЗ. Проект SAIUP повинен зіграти одну з визначальних ролей в трансформації українського суспільства – змінюючи систему вищої освіти, він одночасно змінюватиме суспільні цінності, носіями яких стануть випускники і студенти університетів» [4].

Координатор Проекту Тарас Тимочко повідомив, що «у пілотному етапі візьмуть участь 10 вищих навчальних закладів: Донецький національний університет у Вінниці, Луцький національний технічний університет, Тернопільський національний економічний університет, Тернопільський державний медичний університет, Сумський державний університет, Харківський національний університет ім. А. Н. Каразіна, Запорізький національний університет, Ізмаїльський державний гуманітарний університет, Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова та Інститут міжнародних відношень Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка» [5].

Отже, розвиток академічної культури в українських вишах є насущним завданням для викладачів і студентів, оскільки це стане запорукою справжньої університетської автономії, яка проявляється в фінансовій, кадровій, академічній автономії. Це потребує розгорнення широкої просвітницької кампанії із участю співробітників та адміністрації вишів, студентів задля повернення довіри до вітчизняної системи вищої освіти.

Література

1. Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. Фонд «Міжнарод. фонд. дослідж. освіт. політики»; за заг. ред. Т. В. Фінікова, А. Є. Артюхова – К.; Таксон, 2016. – 234 с.
2. Хоружий Г. Ф. Академічна культура: цінності та принципи вищої освіти / Г. Ф. Хоружий. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2012. – 320 с.